

Karafiáth Orsolya
EGYNYÁRI TÖRTÉNET

1. Piknik Wépéeffel

*„Jöjjön ki este hétre a Nagyrétre,
várja önt a világ pont a végére!”*

Ezernyi hold - ki látott már ilyen?!
Véletlenül került mind a csillagok helyére.
Szédülök az elveszett fúcsata után,
Wépéef édes-vörössel vigasztal.

Később képeket mutogat, mesél, mesél -
legszebb dolog nem is figyelni rá.
Van mit titkolni, felejteni is lesz elég.
Szólok, hogy tölthet még nyugodtan.

Neki kék és zöld foltocskái lesznek,
nekem pedig egy égésnyom a karomon.
Letört cipősarkam, elhagyott fülbevalóm jelzi:
itt a hely, ahová nem szabad visszatérnem.

Fekszünk a fűben, Wépéef Kispált dúdol.
Ezernyi hold, csikkek - könnyű, vidám világvég.

2. Wépéef és az utószezon

*„Bennem többet ne nézd magod,
medencém alján törött tükör...”*

Akihez nem illik az ősz, ne érje meg.
Maradjon egynyári ifjú, húzzon el
-délre, se puszi, se pá, többé ne lássam.
Képeslapjain a címzett ne én legyek.

A napbarnított, bronzszínű fiúnak
csak köhögős, sápadt árnyéka voltam.
Ha már arcképem nem került szívébe,
az enyémbe magát végképp elfakítsa.

Ez Wépéef stílusa: szó nélkül lelépni.
Terveimet majd mással dolgozza ki,
él, virul, besétál a újabb nyarakba.

Az utószezon, a szüret már nélküle -
lelketlenül él tovább a társaság.
Most van az, hogy még így se.